

Великия Везиръ Али паша отговорилъ отъ името на Султана. Тоя актъ на вѣжливостъ отъ страна на дружеството, — като изразъ на благодарностъ на българския народъ за дарувани черковни правдини, — нѣкои отъ нашитѣ емигранти счели едва ли не за прѣдателство, та нарекли инцидентитѣ за подаването на телеграмата „турски шпиони“! Послѣдица отъ това било увличането на нѣкои простодушни хора, които започнали да заплашватъ двамата дружествени членове, особено Стоянова, — чрѣзъ анонимни писма и открито — че ще ги утрепятъ най-жестоко, ако касиеритѣ на дружеството не броятъ на тѣзи „патриоти“ поне 50,000 лв. отъ дружествената каса, за да ги употребятъ за „полезни народни работи“. Обаче, въпрѣки всички тѣзи прѣчки и трудности, двамата другари продължавали да служатъ на дружеството съ същата неизмѣнна и безавѣтна прѣданостъ!

Заедно съ основанието на „Списанието“, Стояновъ едновременно се погрижилъ и за основата на дружествената библиотека, чиито книги и рѣкописи той самъ е събиралъ и кѣталъ най-грижливо като читѣ си. Съ своето залѣгане и грижи, Стояновъ е успѣлъ да набави за дружествената библиотека нѣколко стари и твърдѣ цѣнни рѣкописи, и то почти безъ никаква възнаграда за добритѣ имъ стопани, които драговошно сѣ ги подарявали на дружеството. Най-стариятъ отъ тѣзи рѣкописи, писанъ на пергаментъ прѣзъ 1337 год., е псалтирътъ, названъ по старо-български „Пѣснивецъ“, писанъ отъ единъ ученъ монахъ — българинъ, по заповѣдь и съ подкрѣпата на българския царъ Иванъ-Александра; тоя драгоцененъ паметникъ изъ нашето културно минало е било дълго врѣме изучаванъ въ Виена у Ягича. Прѣзъ 1873 год., когато Стояновъ обикалялъ па народни работи нѣкои села въ котленско, заедно съ Варненско — прѣславския митрополитъ Сименовъ, намѣрилъ у единъ свещеникъ въ село Медвенъ, единъ доста обемистъ и много добръ очуванъ съ здрава подвързия рѣкописъ отъ Софрония, писанъ въ 1809 г., въ Букурещъ, който сега се съхранява въ българската народна библиотека. А въ 1892 год., при единъ свой излетъ до кокалянския манастиръ Стояновъ пръвъ изнесе на бѣлъ свѣтъ свѣдѣния за съхраняващата се въ манастиря сребърна чаша на Царъ Иванъ-Шихмана, които оповѣсти въ една специална брошура, отпечаткъ отъ „Периодическо Списание“. Споредъ издирванията на Стоянова, — черпени по разказитѣ на мѣнстарскитѣ старци и споредъ повѣрята, които се носятъ изъ околното население за геройската отбрана на крѣпостта „Урвичъ“ прѣзъ 1397 год., отъ юначнитѣ български велможи, както и за трагичната участъ на послѣдния нашъ злочестъ търновски господаръ, — се установява, че въ края на XVIII и въ началото на XIX столѣтие — когато въ Бълга-